

Arrest

nr. 197 989 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 oktober 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op 4 mei 2011 in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 30 juni 2011 dient verzoeker een visumaanvraag gezinshereniging in.

Op 25 november 2011 wordt deze aanvraag ingewilligd.

Op 19 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Belg.

Op 2 april 2012 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 27 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Op 2 augustus 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 2 augustus 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13*sexies*).

Op 6 september 2014 mislukt een repatriëringspoging.

Een nieuwe poging is voorzien op 11 september 2014, maar wordt afgelast omdat verzoeker op 10 september 2014 een asielaanvraag indient.

Op 11 september 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven (bijlage 13*quinquies*).

Op 10 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest nr. 132 777 van 4 november 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 17 november 2014 wordt een repatriëringspoging voorzien, die geannuleerd wordt omdat verzoeker op 14 november 2014 een nieuwe asielaanvraag indient.

Op 19 november 2014 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven (bijlage 13*quinquies*).

Op 25 november 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 4 december 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Een repatriëringspoging op 26 december 2014 wordt geannuleerd, omdat verzoeker op 25 december 2014 een derde asielaanvraag indient.

Op 29 december 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 6 januari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Een repatriëringspoging op 13 januari 2015 wordt geannuleerd omdat verzoeker op 12 januari 2015 een vierde asielaanvraag indient.

Verzoeker wordt vrijgesteld.

Op 29 januari 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 februari 2015 wordt vastgesteld dat verzoeker afstand doet van zijn asielaanvraag.

Op 9 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 7 juli 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 oktober 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 12 oktober 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

*Naam : Z. voornaam : O. geboortedatum : (...).1977 geboorteplaats : A. S. S. C.
nationaliteit : Marokko In voorkomend geval, ALIAS:*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 9.02.2015.

Betrokkene diende op 10/09/2014 een 1e asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 10/10/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 04/11/2014. Betrokkene diende op 14/11/2014 een 2e asielaanvraag in, het CGVS weigerde deze in overweging te nemen op 25/11/2014. Betrokkene diende op 25/12/2014 een 3e asielaanvraag in, op 06/01/2015 weigerde het CGVS deze in overweging te nemen. Op 12/01/2015 ging betrokkene in beroep tegen deze beslissing, deze werd definitief verworpen op 20/02/2015. Betrokkene diende op 12/01/2015 een 4e asielaanvraag in, betrokkene deed op 09/02/2015 afstand van deze asielaanvraag. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 25/01/2015 een regularisatieaanvraag ingediend (op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980). Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 07/07/2016. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verkreeg recht op verblijf op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw, C. B. (...).

Er werd vastgesteld dat ze niet meer samenwoonden en dus werd het recht op verblijf en de bijhorende F – kaart voor betrokkene ingetrokken.

Hoewel hij geen recht meer had op verblijf, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de

immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Volgens verschillende klikbrieven zou betrokkene een tijd samengewoond hebben (of mogelijk nog samenwonen) met ene N. C. (...), waarover we geen verdere informatie in onze databank kunnen terugvinden. Deze vrouw beweert in haar brieven de partner van betrokkene te zijn en neem het duidelijk voor hem op.

Wat de schending van art. 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan, eenmaal terug in Marokko, een procedure opstarten bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse en zo op legale manier terugkomen naar België. Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Marokko om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, hij kan echter steeds de opheffing vragen van dit inreisverbod, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken. Gedurende de beperkte periode van scheiding, ten slotte, kunnen de partners contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus geen sprake te zijn. (...)"

Op 13 oktober 2017 wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om een vragenlijst in te vullen, wat hij weigert.

Op 26 oktober 2017 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 27 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 27 oktober 2017 wordt verzoeker gerepatriëerd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

"Uit het administratief dossier blijkt dat er op 2 augustus 2014 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Diezelfde dag werd tevens de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van twee jaar. Uit het administratief dossier blijkt niet als zou tegen het inreisverbod van 2 augustus 2014 enig rechtsmiddel zijn aangewend, waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Het HJEU (Tweede kamer) oordeelde d.d. 26 juli 2017 – zaak C-225/16, dat de termijn van het inreisverbod slechts begint te lopen vanaf het moment dat de vreemdeling het grondgebied verlaat, wat in casu nog niet het geval is. Het inreisverbod bestaat echter vanaf het moment dat het genomen is en tot het wordt vernietigd door de Raad, wat evenmin het geval is.

Zelfs indien de Raad het thans bestreden inreisverbod zou vernietigen, blijft het vorige inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig, waardoor verzoeker geen belang heeft bij zijn vordering."

2.2. Ter terechtzitting hierop gewezen werpt verzoeker vooreerst op dat vóór het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 4 april 2017, C-225/16, het bestuur en de Raad er op basis van artikel 74/11, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet vanuit gingen dat het inreisverbod in werking trad de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod werd betekend. Verzoeker vervolgt dat het inreisverbod van 2 augustus 2014 voor een duur van 2 jaar inmiddels beginnen lopen is en de termijn verstreken is, zodat het inreisverbod van 2 augustus 2014 is komen te vervallen. Tevens werpt verzoeker op dat de thans bestreden beslissing eerder een bevestiging inhoudt van het inreisverbod van 2 augustus 2014 en dient afgewogen te worden ten aanzien van de situatie in 2017 en waarbij in het bijzonder rekening dient te worden gehouden met zijn samenwonen met een Belgische dame.

Verzoeker wordt bijgetreden waar hij voorhoudt dat het bestuur en de Raad vóór het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 4 april 2017, C-225/16, er op basis van artikel 74/11, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet vanuit gingen dat het inreisverbod in werking trad op de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod werd betekend.

Om onduidelijkheid en onzekerheid te vermijden wordt het beroep tegen de thans bestreden beslissing, zijnde het meest recente inreisverbod, ontvankelijk verklaard.

Tevens wordt hierbij opgemerkt dat de thans bestreden beslissing, die dateert van 12 oktober 2017, werd genomen na het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie van 4 april 2017, C-225/16. Hieruit blijkt dat het bestuur het zelf nodig heeft geacht om een nieuw inreisverbod af te geven.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. "Eerste middel:

schending van de artikelen 74/11, §1, eerste lid, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 8 E.V.R.M., artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt

Aan verzoekster werd een inreisverbod afgeleverd op grond van onder meer volgende motivering (stuk 1):

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

Hoewel hij geen recht meer had op verblijf, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Volgens verschillende klikbrieven zou betrokkene een tijd samengewoond hebben (of mogelijk nog samenwonen) met ene N. C. (...), waarover we geen verdere informatie in onze databank kunnen terugvinden. Deze vrouw beweert in haar brieven de partner van betrokkene te zijn en neemt het duidelijk voor hem op."

In casu dient toepassing te worden gemaakt van artikel 74/11, §1 Vw, waarin bepaald wordt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit deze bewoording volgt dat verwerende partij in eerste instantie rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

De verwerende partij vermeldt enkele vooronderstellingen en foutieve feiten, die onwaar zijn.

Het motiveringsbeginsel houdt in dat de bestreden beslissing in eerste instantie dient te steunen op correcte feiten.

In casu wordt gesteund op foutieve feiten, waardoor het duidelijk is dat geen rekening werd gehouden met de echte specifieke omstandigheden van de zaak.

a. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zou hebben gewoond hebben bij mevrouw N. (...), maar zwijgt in alle talen over de heer B. (...)

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zou "een tijd samengewoond hebben (of mogelijk nog samenwonen) met ene N. C. (...), waarover we geen verdere informatie in onze databank kunnen terugvinden"

Verzoeker woont samen met het koppel B. Y. (...) – N. C. (...), die hij bijna als zijn ouders beschouwd, en door wie hij als hun zoon wordt beschouwd.

Het is frappant te moeten lezen dat de verwerende partij blijkbaar niet weet dat verzoeker niet enkel bij mevrouw N. C. (...), maar ook bij de heer B. (...) woont.

Nochtans is verzoeker ingeschreven te Veurne, bij de heer en mevrouw B.-N. (...). (stuk 4)

Het koppel B.-N. (...) heeft dit nochtans in e-mails meermaals meegedeeld aan de verwerende partij (stuk 5).

Dat de verwerende partij niet weet dat verzoeker bij dit koppel inwoont, is frappant, en geeft aan dat de verwerende partij het dossier niet afdoende heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die nochtans zwart op wit blijken.

b. De bestreden beslissing stelt dat het niet duidelijk zou zijn dat verzoeker op heden nog steeds inwoont bij mevrouw N. (...)

Niet alleen stelt de beslissing ten onrechte dat verzoeker enkel bij mevrouw N. (...) zou gewoond hebben en niet bij de heer B. (...), het is nog frappanter te moeten lezen dat de verwerende partij blijkbaar niet weet of verzoeker al dan niet nog steeds aldaar woont.

De verwerende partij stelt dit zelf niet te weten: "een tijd samengewoond hebben (of mogelijk nog samenwonen)".

Verzoeker is nochtans ingeschreven te Veurne, bij de heer en mevrouw B.-N. (...). (stuk 4)

Het koppel B.-N. (...) heeft dit ook in e-mails meermaals meegedeeld aan de verwerende partij (stuk 5).

Dat de verwerende partij niet weet dat verzoeker bij dit koppel inwoont, is frappant, en geeft aan dat de verwerende partij het dossier niet afdoende heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, die nochtans zwart op wit blijken.

c. De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat mevrouw N. (...) de nieuwe partner zou zijn van verzoeker

Het koppel B.-N. (...), dat verzoeker als hun zoon ziet en vice versa, heeft e-mailberichten gestuurd naar de verwerende partij, duidelijk stellende dat verzoeker bij hen inwoont.

De verwerende partij maakt hier echter van dat mevr. N. (...) zou beweerd hebben dat verzoeker haar partner zou zijn.

Dit is volstrekt verkeerd, zoals blijkt uit de stukken. (stuk 5)

d. De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat er geen informatie zou kunnen gevonden worden over mevrouw N. (...)

Mevrouw N. (...) is woonachtig te Veurne (stuk 4). Zij stuurde samen met haar echtgenoot e-mails naar de verwerende partij waarin zij de situatie uitlegde en waarin zij hun contactgegevens vermeldde (stuk 5).

Aldus is de ware identiteit van mevr. N. (...) duidelijk, en de bewering dat omtrent haar niets zou kunnen gevonden worden, kan onmogelijk worden gevolgd.

Alle feiten waarop de verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing zijn volstrekt foutief:

- Dat verzoeker enkel zou gewoond hebben bij mevrouw N. (...);
- dat het niet duidelijk zou zijn of hij daar thans al dan niet nog steeds zou wonen;
- dat mevrouw N. (...) zijn partner zou geweest zijn;
- dat omtrent mevr. N. (...) niets kan teruggevonden worden

In casu werd dan ook op geen enkele manier rekening gehouden met de ware correcte feiten, en zijn aldus de voormelde bepalingen geschonden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij in ondergeschikte orde het volgende:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 74/11 §1, eerste lid, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Hij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden bij het opleggen van het inreisverbod. Zo zou hij samenwonen met het koppel B. – N. (...), die hij bijna als zijn ouders zou beschouwen. Het zou frappant zijn dat het bestuur hiervan niet op -de hoogte is, nu het koppel verschillende mails zou hebben gestuurd en hij bij hen staat ingeschreven. Er zou ten onrechte zijn gemotiveerd dat mevr. N. (...) de nieuwe partner zou zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het determinerende motief, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, niet wordt weerlegd of bekritiseerd. Verzoeker betwist immers niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan een laatste aan hem werd betekend op 9 februari 2015. Het bestuur diende de thans bestreden beslissing te nemen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Er werd wel degelijk rekening gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoekers situatie. Zo werd er uitvoerig ingegaan op alle door verzoekers ingediende asielaanvragen, die negatief werden afgesloten. Er werd gemotiveerd omtrent artikel 3 EVRM. Daarnaast werd gewezen op de door hem ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die eveneens negatief werd afgesloten. Vervolgens werd ingegaan op het verblijfsrecht dat werd ingetrokken en op het feit dat hij volgens klikbrieven een tijd zou hebben samengewoond of nog zou samenwonen met ene mevr. N. (...).

Waar verzoeker stelt dat mevr. N. (...) niet zijn partner is, maar hij haar als een moeder beschouwd en dat in de beslissing niets gezegd werd over de partner van mevr. N. (...), die hij als zijn vader beschouwd, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen belang heeft bij dergelijke kritiek. Het feit dat hij bepaalde personen als zijn ouders zou beschouwen, zonder dat er zelfs sprake is van enige bloedverwantschap, is geenszins voldoende om te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM, dat het bestaan van een effectief beleefd gezinsleven veronderstelt. Nu volgens het EHRM het bestaan van een effectief gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen niet wordt vermoed, kan bezwaarlijk worden voorgehouden als zou er een begin van bewijs zijn van het bestaan van een gezinsleven tussen twee meerderjarige personen, bij gebreke aan enige verwantschap. Bovendien ging het bestuur uit van het feit dat mevr. N. (...) de partner zou zijn van verzoeker omdat zij dit in haar brieven alzo liet uitschijnen.

Een schending van artikel 8 EVRM, waaruit bovendien geen enkele formele motiveringsplicht vloeit, kan niet worden weerhouden. In het auditorsverslag van 14 juni 2016 (Nr. A/A.217.812/XIV-36.821) werd tevens verwezen naar voormeld arrest van de Raad van State en gesteld wat volgt:

" (...) Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt bijgevolg dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht oplegt zodat in het bevel om het grondgebied te verlaten niet dient gemotiveerd te worden of aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan daarentegen als annulatierechter aan de hand van de door de verzoeker aangevoerde elementen en het administratief dossier nagaan of er aan de toepassingsvoorwaarden is voldaan en desgevallend tot een schending van artikel 8 van het EVRM besluiten. (...)"

Verzoeker toont niet aan dat het koppel bij wie hij zou inwonen, niet in staat is om hem in Marokko te gaan bezoeken. Evenmin toont hij aan als zouden zij niet in staat zijn om contacten te blijven onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, zoals ook terecht werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Artikel 62 van de Wet. van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 genomen en er werd gemotiveerd waarom geopteerd werd voor de duur van twee jaar.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, nu hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 9.02.2015."* Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat hij *"geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM"* nu zijn asielaanvragen er niet toe hebben geleid dat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, zijn verblijf werd ingetrokken omdat hij niet langer samenwoonde met zijn Belgische echtgenote, hij *"niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven"*, gelet op het belang van immigratiecontrole en de vaststelling dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er *"specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar"*. Tevens wordt overwogen dat hij een tijd zou hebben samengewoond of mogelijk nog zou samenwonen met N.C., die beweert verzoekers partner te zijn en waarover geen verdere informatie in de databank kan worden teruggevonden. Ten slotte wordt toegelicht waarom de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd nu hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan hem betekend werd op 9.02.2015.”* Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van twee jaar:

“Betrokkene diende op 10/09/2014 een 1e asielaanvraag in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 10/10/2014. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 04/11/2014. Betrokkene diende op 14/11/2014 een 2e asielaanvraag in, het CGVS weigerde deze in overweging te nemen op 25/11/2014. Betrokkene diende op 25/12/2014 een 3e asielaanvraag in, op 06/01/2015 weigerde het CGVS deze in overweging te nemen. Op 12/01/2015 ging betrokkene in beroep tegen deze beslissing, deze werd definitief verworpen op 20/02/2015. Betrokkene diende op 12/01/2015 een 4e asielaanvraag in, betrokkene deed op 09/02/2015 afstand van deze asielaanvraag. (Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 25/01/2015 een regularisatieaanvraag ingediend (op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980). Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 07/07/2016. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verkreeg recht op verblijf op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw, C. B. (...).

Er werd vastgesteld dat ze niet meer samenwoonden en dus werd het recht op verblijf en de bijhorende F – kaart voor betrokkene ingetrokken.

Hoewel hij geen recht meer had op verblijf, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van twee jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

Volgens verschillende klikbrieven zou betrokkene een tijd samengewoond hebben (of mogelijk nog samenwonen) met ene N. C. (...), waarover we geen verdere informatie in onze databank kunnen terugvinden. Deze vrouw beweert in haar brieven de partner van betrokkene te zijn en neem het duidelijk voor hem op.

Wat de schending van art. 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan, eenmaal terug in Marokko, een procedure opstarten bij de Belgische diplomatieke post ter plaatse en zo op legale manier terugkomen naar België. Het staat de partner van betrokkene vrij om hem achterna te reizen naar Marokko om daar het familiale leven verder te zetten. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd, hij kan echter steeds de opheffing vragen van dit inreisverbod, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn partner in België te komen bezoeken. Gedurende de beperkte periode van scheiding, ten slotte, kunnen de partners contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM hoeft dus geen sprake te zijn.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing een termijn van twee jaar wordt opgelegd omdat verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*, gelet op het belang van immigratiecontrole en de vaststelling dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er *“specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar”*.

Tevens wordt gemotiveerd waarom de bestreden beslissing volgens de verwerende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

3.3.2.1. Verzoeker stipt aan dat het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin hij zich bevindt. Verzoeker werpt op dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke

omstandigheden en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris enkele veronderstellingen en foutieve feiten vermeldt die niet waar zijn. Verzoeker stipt aan dat het motiveringsbeginsel inhoudt dat de bestreden beslissing dient te steunen op correcte feiten.

Vooreerst werpt verzoeker op dat hij inwoont bij het koppel B. en N., *“die hij bijna als zijn ouders beschouwd”*. Hij voert aan dat het frappant is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er niet van op de hoogte is dat hij ook bij de heer B. inwoont, terwijl hij nochtans op het adres van B. en N. is ingeschreven (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en dit in e-mailberichten van het koppel B. en N. aan de verwerende partij meermaals werd meegedeeld (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5). Verzoeker concludeert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het dossier niet afdoende heeft onderzocht.

Verzoeker werpt tevens op dat het frappant is te moeten vaststellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris blijkbaar niet weet of hij daar al dan niet nog steeds woont, hoewel hij daar ingeschreven is (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) en dit in e-mailberichten aan de verwerende partij meermaals werd medegedeeld. Verzoeker werpt opnieuw op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het dossier niet afdoende heeft onderzocht.

Verder werpt verzoeker op dat ten onrechte wordt aangegeven dat mevrouw N. zijn partner zou zijn. Hij geeft te kennen dat hij met de heer B. en mevrouw N. een ouder-kind relatie heeft.

3.3.2.2. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ervan uit ging dat mevrouw N. verzoekers partner was en vervolgens vaststelde dat de thans bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. De verwerende partij kan in de nota met opmerkingen worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat verzoeker niet het vereiste belang bij het middelonderdeel heeft. Verzoeker die meerderjarig is, geeft aan mevrouw N. en de heer B. te beschouwen als zijn ouders. Hij betwist evenwel niet dat hij geen verwant is van mevrouw N. en de heer B. De loutere omstandigheid dat verzoeker op hetzelfde adres was ingeschreven als deze personen, zonder verdere aanduiding van afhankelijkheidsbanden, brengt niet mee dat er sprake is van een te beschermen familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aldus maakt verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, terwijl de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitging. Dit laatste is gunstiger voor verzoeker, aangezien er daarom een belangenafweging plaatsgevonden heeft, wat niet het geval zou geweest zijn wanneer er geen beschermenswaardig familie- of gezinsleven was, *quod in casu*. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk enig belang bij dit middelonderdeel te hebben, waaruit blijkt dat hij zelf aangeeft geen partnerrelatie te hebben. Verzoeker maakt niet aannemelijk hoe de door hem aangebrachte elementen het al dan niet opleggen van of de duur van het inreisverbod zouden kunnen beïnvloeden.

In de bestreden beslissing wordt opengelaten of verzoeker tot aan het nemen van de bestreden beslissing bij mevrouw N. heeft ingewoond. Uit het door verzoeker bij zijn verzoekschrift bijgebrachte ontvangstbewijs van de aangifte van verblijfsverandering blijkt dat hij tot kort voor het nemen van de bestreden beslissing bij het koppel N. en B. gedomicilieerd was. Nu in de bestreden beslissing de vraag of verzoeker tot aan het moment van het nemen van de bestreden beslissing bij mevrouw N. inwoont wordt opengelaten en niet wordt uitgesloten dat dit effectief het geval is, kan verzoekers betoog niet leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

3.3.2.3. Ten slotte voert verzoeker aan dat de bewering dat over mevrouw N. niets kan worden gevonden onmogelijk kan worden gevolgd omdat zij e-mailberichten naar de verwerende partij stuurde waarin zij haar contactgegevens vermeldde. In de bestreden beslissing wordt over mevrouw N. gesteld dat *“we geen verdere informatie in onze databank (over haar) kunnen terugvinden”*. Het is duidelijk dat de verwerende partij hiermee niet de e-mailberichten bedoelt die uitgaan van mevrouw N. en zich in het administratief dossier bevinden, maar wel dat de verwerende partij opzoeken heeft gedaan in haar databank, op basis van de informatie die haar werd meegedeeld door verzoeker en mevrouw N. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het niet kunnen terugvinden van informatie over mevrouw N. in relatie tot verzoeker in de databank van de verwerende partij, steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Alleszins maakt verzoeker met dergelijk betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

Uit het voorgaande en gelet op het ontberen van het belang bij het middelonderdeel zoals hierboven aangegeven blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* gelet op het ontberen van het belang bij het middelonderdeel zoals hierboven aangegeven, werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.4. In de hoofding van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het legaliteitsbeginsel, maar hij laat na om op concrete wijze aan te duiden hoe de bestreden beslissing deze bepaling en dit beginsel zou schenden. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Deze onderdelen van het enig middel zijn onontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt gewezen op het gestelde in punt 3.3.2.2. van dit arrest.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET